

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op de hoger beroepen van:

appellanten,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/47624 en 05/47623 van de
rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van
27 februari 2007 in het geding tussen:

appellanten

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 28 september 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie aanvragen van appellanten om hun een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 27 februari 2007, verzonden op 5 maart 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, voor zover thans van belang, de daartegen door appellanten ingestelde beroepen gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en bepaald dat de rechtsgevolgen daarvan geheel in stand blijven. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij afzonderlijke brieven, bij de Raad van State binnengekomen op 2 april 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 12 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in de hoger-beroepschriften is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. De hoger beroepen zijn kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

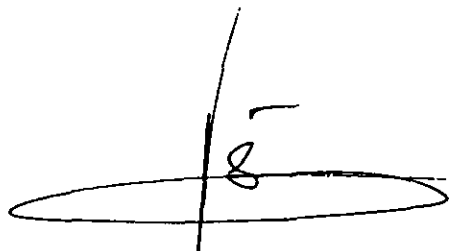
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2007

284-534.
Verzonden:

28 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
sector bestuursrecht
vreemdelingenkamer, enkelvoudig

nevenzittingsplaats Rotterdam

UITSpraak

Reg.nr.: AWB 05/47624, V-nummer
AWB 05/47623, V-nummer

Inzake : (eiser) en (eiseres), mede ten behoeve van
hun minderjarige kinderen, tezamen eisers,
gemachtigde mr. H. van der Wal, advocaat te Rotterdam.

tegen : de Minister van Justitie, voorheen de Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie,
verweerder, gemachtigde mr. T. Hartsuiker.

I. PROCESVERLOOP

1. Eisers, respectievelijk geboren op en van
Bosnische nationaliteit, verblijven naar eigen zeggen sedert 25 januari 2001 als
vreemdeling in de zin van de vreemdelingenwetgeving in Nederland. Op
30 januari 2001 hebben zij aanvragen om toelating als vluchteling ingediend. Bij
beroepschriften van 16 oktober 2003 hebben eisers beroep ingesteld tegen het
uitblijven van een beslissing op deze aanvragen. Bij uitspraak van
1 december 2003 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle,
deze beroepen gegrond verklaard en bepaald dat verweerder binnen een termijn
van zes weken beschikkingen op de aanvragen neemt. Op 16 februari 2004 heeft
verweerder voornemens kenbaar gemaakt tot afwijzing van de aanvragen. Bij
brieven van 1 maart 2004 hebben eisers hun zienswijze hierop naar voren gebracht.
Op 18 maart 2004 heeft eiser een aanvullende zienswijze naar voren gebracht. Bij
afzonderlijke besluiten van 17 maart 2004 heeft verweerder de aanvragen
afgewezen. Op 8 april 2004 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij
de rechtbank. Bij uitspraak van 15 september 2004 heeft de rechtbank 's-
Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, het door eiser ingestelde beroep
gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. Bij uitspraak van
20 september 2004 heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Middelburg, het door eiseres ingestelde beroep gegrond verklaard en het bestreden
besluit vernietigd. Bij afzonderlijke besluiten van 28 september 2005 heeft
verweerder de aanvragen opnieuw afgewezen.

2. Op 24 oktober 2005 hebben eisers tegen deze besluiten beroep ingesteld bij de
rechtbank. Op 28 november 2005 hebben eisers de gronden van het beroep
ingediend. Op 26 januari 2006 hebben eisers nadere stukken ingediend.
Verweerder heeft op 7 november 2006 een verweerschrift ingediend.

3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 5 december 2006. Eisers zijn ter zitting verschenen, bijgestaan door hun gemachtigde. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Tevens is verschenen T. Coric, tolk.

II. OVERWEGINGEN

1.1. Op 1 april 2001 is in werking getreden de Wet van 23 november 2000 tot algehele herziening van de Vreemdelingenwet, Stb 2000, 495 (Vreemdelingenwet 2000, hierna te noemen: de Vw 2000). De Vreemdelingenwet, Stb 1965, 40 is per deze datum ingetrokken. Het toepasselijke overgangsrecht brengt in hoofdlijnen met zich mee dat, nu het bestreden besluit bekend is gemaakt na 1 april 2001, op de beoordeling daarvan het na die datum geldende recht van toepassing is. De door eiser ingediende aanvraag om toelating als vluchteling wordt derhalve op grond van artikel 117 van de Vw 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vw 2000.

1.2. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, van de Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar.

1.3. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag als vorenbedoeld afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gebaseerd op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

1.4. Ingevolge het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag) is sprake van vluchtelingschap in het geval dat de betrokkene uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en hij de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

1.5. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef, en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

1.6. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000 houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich

daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

2. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn asielaanvraag het volgende naar voren gebracht. Eiser heeft, samengevat weergegeven, zijn land van herkomst verlaten vanwege de omstandigheid dat hij gedurende zijn lidmaatschap van het Bosnische leger getuige is geweest van diefstallen die door SDA-functionarissen in de oorlog zijn gepleegd. Deze functionarissen haalden goederen uit de magazijnen van staatsbedrijven en de douane en verhandelden deze. Eiser was de enige nog in leven zijnde persoon die van deze corruptiepraktijken op de hoogte was. Eiser was bang dat hij ook vermoord zou worden en stapte daarom over naar het HVO-leger. Nadat eiser in 1998 uit Duitsland naar Bosnië was teruggekeerd, waren voornoemde functionarissen bang dat hij tegen hen zou getuigen bij de onderzoeken die werden verricht naar corruptieschandalen. Via de organisatie 'Seve' hebben voornoemde functionarissen personen die te veel wisten uit de weg laten ruimen. In november 2000 leed de SDA een nederlaag, waardoor eiser zich naar eigen zeggen niet meer veilig voelde. Vlak voor de jaarwisseling van 2001 werd eiser door een buurman gewaarschuwd dat hij gevaar liep. Het hoofd van de politie Nedžad Lizde en een politiecommandant, Edo Godinjak, hebben dit bevestigd. Eiser heeft voorts aangevoerd dat hij uit zijn land van herkomst is vertrokken, omdat zijn zoon in dienst zou moeten. Eiser vreesde dat hij daar problemen zou ondervinden.

3.1. Verweerder stelt zich, voor zover thans van belang, op het standpunt dat indien eisers gevolgd dienen te worden in hun verklaringen dat zij te vrezen hebben van corrupte SDA-functionarissen, eisers zich voor bescherming tot de autoriteiten van het land van herkomst kunnen richten. Eisers hebben dat niet gedaan. Niet is gebleken dat de autoriteiten geen bescherming willen of kunnen bieden. Eisers hebben zich evenmin gewend tot de International Police Task Force (hierna: IPTF), welke later is opgevolgd door de European Union Police Mission (EUPM). Verweerder verwijst terzake naar het ambtsbericht van 7 november 2003. Verder kunnen eisers zich eventueel onttrekken aan de gestelde problemen door zich elders in het land van herkomst te vestigen. Ten aanzien van de gestelde vrees voor de zoon van eiser verwijst verweerder naar het bestaan van de mogelijkheid voor een alternatieve dienstplicht, zoals beschreven in voornoemd ambtsbericht. Uit het relaas van eisers kan voorts niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist eisers bij terugkeer naar het land van herkomst zullen worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

3.2. Eisers kunnen zich niet verenigen met het standpunt van verweerder. In beroep stellen eisers allereerst dat zij een verblijfsvergunning dienen te verkrijgen aangezien de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, de eerder door hen ingediende beroepen gegrond heeft verklaard en verweerder ruim een jaar heeft gewacht alvorens nieuwe besluiten te nemen. Voorts voeren eisers aan dat de bestreden besluiten op onzorgvuldige wijze zijn voorbereid. Op 18 maart 2004 heeft de vorige gemachtigde van eisers een aanvulling op de zienswijze naar voren gebracht. Ten tijde van het verzenden van deze aanvulling waren de besluiten van 17 maart 2004 nog niet bekend. In de bestreden besluiten van 28 september 2005 wordt deze aanvulling niet genoemd. Verweerder had deze informatie bij de beoordeling van het beroep moeten betrekken. Eisers betogen voorts dat zij bij gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst te vrezen hebben voor vervolging en dat zij zich niet elders in Bosnië kunnen vestigen. Verweerder kan zich niet beroepen op het ambtsbericht. In het ambtsbericht wordt immers niet voorzien in de situatie van eisers. Het gaat niet om de etnische afkomst van eisers.

Het gaat ook niet alleen om eisers lidmaatschap van de SDA-partij. Eiser kreeg grote problemen in Bosnië. Door de burgemeester van Husein Mahmutovic, en generaal Rilevljak Fikret werd het eiser verboden tegen wie dan ook te vertellen dat eiser had gezien en gehoord over de door genoemde personen verstrekte opdrachten tot het wegvoeren van burgers en het doden van deze onschuldige mensen. Eiser en zijn gezin zijn vervolgens naar Nederland gevlucht omdat een goede vriend van eiser, hem heeft gewaarschuwd dat zijn kinderen gedood zouden worden als hij niet zou zwijgen over hetgeen hij wist. De genoemde opdrachtgevers tot het doden van onschuldige mensen zullen met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid nimmer accepteren dat eiser wereldkundig maakt wat hij heeft gezien en gehoord. Eiser is de nog enige in leven zijnde persoon die daarover kan verklaren. Eisers lopen bij terugkeer een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

4. De rechtbank overweegt het volgende.

4.1. De rechtbank volgt eisers niet in hun stelling dat verweerder hen in het bezit had moeten stellen van de gevraagde verblijfsvergunning reeds op grond van de omstandigheid dat de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Middelburg, bij uitspraken van 15 en 20 september 2004 de door eisers tegen de besluiten van 17 maart 2004 ingestelde beroepen gegrond heeft verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank diende verweerder als gevolg van voornoemde gegrondverklaring opnieuw op de aanvragen van eisers te beslissen. Dit betekent echter niet dat verweerder per definitie tot inwilliging van die aanvragen diende over te gaan. De genoemde uitspraken bieden daartoe geen enkele aanleiding.

4.2. De rechtbank stelt voorts vast dat eisers bij brief van 18 maart 2004 een nadere zienswijze op de voornemens van 16 februari 2004 aan verweerder hebben doen toekomen. In deze brief wordt vermeld dat in de ingediende zienswijze van 1 maart 2004 als gevolg van een miscommunicatie ten onrechte is opgenomen dat eiser niet verklaard zou hebben dat hij in het jaar 1992, maar in het jaar 2000 naar het HVO-leger is overgestapt. Verweerder heeft de ontvangst van voornoemde brief niet betwist. Nu uit de bestreden besluiten niet kan worden afgeleid dat verweerder voornoemde brief bij de beoordeling van eisers aanvragen heeft betrokken, is de rechtbank van oordeel dat de bestreden besluiten niet met de nodige zorgvuldigheid zijn voorbereid. Gelet hierop, verklaart de rechtbank het beroep gegrond en dienen de bestreden besluiten te worden vernietigd. De rechtbank ziet niettemin aanleiding de rechtsgevolgen van de bestreden besluiten ingevolge artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) in stand te laten, gelet op het navolgende.

4.3. De rechtbank stelt vast dat verweerder in de bestreden besluiten is uitgegaan van eisers verklaringen dat hij in 1992 naar het HVO-leger is opgestapt, nu de door eiser tijdens het eerste en nader gehoor afgelegde verklaringen niet zijn gecorrigeerd in de correcties en aanvullingen. Gelet daarop, is de rechtbank van oordeel dat de nadere zienswijze van 18 maart 2004 niet tot een andere conclusie kan leiden.

4.4. De rechtbank is voorts van oordeel dat de door eisers in beroep overgelegde stukken zijn aan te merken als een nadere onderbouwing van de door eisers eerder ingenomen stelling dat eiser zich in 1992 bij het HVO-leger heeft aangesloten. Nu niet in geschil is dat eiser zich in voornoemd jaar bij het HVO-leger heeft aangesloten, kunnen de door eisers overgelegde stukken niet tot een ander oordeel leiden.

4.5. Ten aanzien van de stelling van eisers dat hen ten onrechte een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a van de Vw 2000 is onthouden, overweegt de rechtbank het volgende.

4.6. De rechtbank stelt vast dat eisers eerst in beroep hebben aangevoerd dat zij te vrezen hebben voor vervolging vanwege de omstandigheid dat eiser op de hoogte is van de door een aantal SDA-functionarissen verstrekte opdrachten tot het wegvoeren van burgers en het doden van onschuldige mensen. Daarvoor heeft eiser in zijn gehoren slechts over wetenschap van corruptiepraktijken van SDA-functionarissen gesproken. Ook heeft eiser niet eerder verklaard dat de burgemeester van Husein Mahmutanic en generaal Rlevljak Fikret hem het stilzwijgen hebben opgelegd ten aanzien van zijn wetenschap over de door hen verstrekte opdrachten tot het wegvoeren van burgers en het doden van onschuldige mensen. Dat eiser heeft gewaarschuwd dat zijn kinderen gedood zouden worden als hij niet zou zwijgen over hetgeen hij wist, heeft eiser evenmin eerder verklaard. Naar het oordeel van de rechtbank is geen sprake van feiten of omstandigheden die na het nemen van de bestreden besluiten zijn opgekomen, dan wel feiten of omstandigheden van voor het nemen van de bestreden besluiten die niet eerder konden worden aangevoerd als bedoeld in artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, hetgeen overigens ook niet is gesteld door eisers. De door eisers in beroep aangevoerde feiten kunnen derhalve niet bij de beoordeling worden betrokken. Gelet daarop, kunnen eisers evenmin in hun stelling worden gevolgd dat zij vanwege voornoemde feiten niet de bescherming van de autoriteiten kunnen inroepen en zich onmogelijk elders in Bosnië kunnen vestigen.

4.7. Gelet op het voorgaande en gelet op het feit dat de beroepsgronden met name betrekking hebben op de door eisers eerst in beroep naar voren gebrachte feiten, bestaat er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet terecht op het standpunt heeft gesteld dat eisers niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij gegronde vrees voor vervolging als bedoeld in het Vluchtelingenverdrag hebben. Voor zover de door eisers aangevoerde beroepsgronden zich niet beperken tot het in beroep aangevoerde nieuwe feitenrelaas, is de rechtbank van oordeel dat eisers onvoldoende gemotiveerd hebben betwist dat zij de bescherming van de autoriteiten kunnen inroepen en dat zij zich elders in Bosnië kunnen vestigen. Verweerder heeft derhalve terecht besloten tot onthouding van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

4.8. Hetgeen eisers hebben aangevoerd biedt – mede gelet op het feit dat de door eisers naar voren gebrachte beroepsgronden grotendeels gerelateerd zijn aan het eerst in beroep naar voren gebrachte nieuwe feitenrelaas – evenmin grond voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft mogen stellen dat eisers geen specifieke, hen persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk hebben gemaakt op grond waarvan geoordeeld zou dienen te worden dat zij bij gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij uitzetting dreigt derhalve geen schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder heeft dan ook terecht geen grond aanwezig geacht voor verlening van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000.

5. De rechtbank ziet in dit geval aanleiding verweerder met toepassing van artikel 8:75, eerste lid van de Awb te veroordelen in de kosten die eisers in verband met de behandeling van de beroepen redelijkerwijs hebben moeten maken. Deze kosten

AWB 05/47623 en 05/47624

9

zijn overeenkomstig het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht
vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het beroepschrift en 1 punt voor het verschijnen
ter zitting met een waarde per punt van € 322,- en wegingsfactor 1).

AWB 05/47623 en 05/47624

7

III. BESLISSING

De rechtbank 's-Gravenhage,

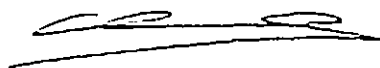
RECHT DOENDE:

1. verklaart het beroep gegrond;
2. vernietigt de bestreden besluiten;
3. bepaalt dat de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten geheel in stand blijven;
4. veroordeelt verweerder in de proceskosten ten bedrage van € 644 onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden en aan de griffier dient te betalen.

Aldus gedaan door mr. C. Laukens, rechter, en uitgesproken in het openbaar op 27 februari 2007, in tegenwoordigheid van mr. L.F.A. Bos, griffier.

de griffier,

de rechter,

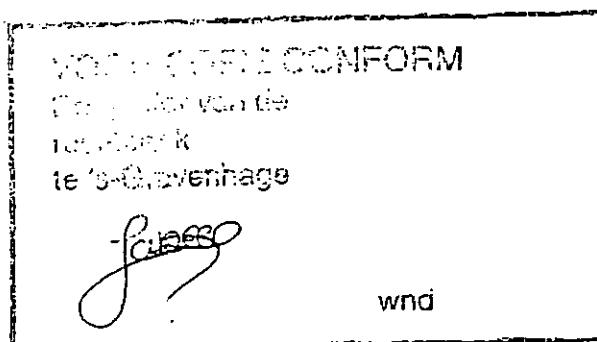
RECHTSMIDDEL

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Het beroepschrift dient één of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Voor informatie over de wijze van indienen van het hoger beroep kunt u www.raadvanstate.nl raadplegen.

afschrift verzonden op:

VERZONDEN - 5 MAART 2007

ADVOCATENKANTOOR VAN DER WAL

mr H. van der Wal
advocaat en procureur

Bezoekadres: Willebrordusstraat 90
Correspondentieadres: Postbus 3056
3003 AB Rotterdam

Tel: 010-466 99 58
Fax: 010-466 11 43

Faxnummer: 070-365 13 80

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Rotterdam, 2 april 2007
Ons kenmerk: r
Uw kenmerk: niet bekend
Betreft: Hoger beroep
Inzake: /Staat

HOGER BEROEP

Geeft eerbiedig te kennen:

in deze woonplaats kiezende te Rotterdam aan de Willebrordusstraat 90 (Postadres 3056, 3003 AB) ter kantore van de advocaat en procureur mr H. van der Wal, die in deze als zijn gemachtigde optreedt en die bepaaldelijk is gemachtigd om dit hoger beroep in te stellen.

Hij wenst in hoger beroep te komen tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van d.d. 27 februari 2007, inhoudende:

- Gegrondverklaring van het beroep (bijlage 1)
- Vernietiging van de bestreden besluiten
- De rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten dienen in stand te blijven
- Proceskosten veroordeling voor verweerder.

Hij wenst tegen de bepaling dat de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten in stand moeten blijven de navolgende grieven aan te voeren:

GRIEF 1

De rechtbank Rotterdam heeft onder 4.2. overwogen dat verweerder onzorgvuldig heeft beslist omdat verweerder een belangrijke brief niet bij de beoordeling van de aanvraag heeft betrokken en verklaart daarom het beroep gegrond. Dat vastgesteld hebbende is de rechtbank echter van mening dat de rechtsgevolgen van de bestreden beschikking in stand dienen te blijven.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
1950	
B	- 2 APR 2007
ZAACNR.	2337
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

-2-

De rechtbank is bij het nemen van deze beslissing ervan uit gegaan dat de aanvullingen en correcties niet zouden zijn ingediend en dat de overige in beroep aangevoerde feiten en omstandigheden niet bij de beoordeling van het beroep betrokken kunnen worden

De rechtsvraag is deze is of de rechtbank in deze niet in strijd met de wet heeft gehandeld.

Eiser heeft in de beroepsfase zijn asielrelaas aangevuld met ware feiten en omstandigheden die een aanvulling waren op eerdere genoemde feiten en omstandigheden en tevens als aanvulling dienden op eerder ingediende aanvullingen en correcties. Uit het nadere voornemen heeft eiser namelijk begrepen dat verweerder blijkbaar niet alle van feiten en omstandigheden kennis had of deze kennis ten onrechte niet bij de beslissing had betrokken.

De rechtbank had dan ook met de in beroep verwoorde feiten en omstandigheden rekening moeten houden bij de beoordeling van het beroep. Uit de in beroep aangevulde feiten en omstandigheden is af te leiden dat eiser geen bescherming in kan roepen van de Bosnische autoriteiten en heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de in beroep aangevoerde aanvullingen niet kunnen leiden tot het oordeel dat eiser geen bescherming kan verzoeken.

GRIEF 2

De rechtbank heeft voorts overwogen dat de in beroep aangevoerde aanvullingen er toe leiden dat er bij uitzetting geen sprake zou zijn van schending van artikel 3 van het EVRM.

De rechtsvraag in deze is of deze stelling van de rechtbank niet in strijd is met het EVRM.

Eiser heeft aangetoond dat hij te vrezen heeft voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Dat de rechtbank van mening is dat daar geen sprake is omdat naar mening van de rechtbank er tijdens beroep nieuwe feiten en omstandigheden zijn aangevoerd maakt de vrees niet anders.

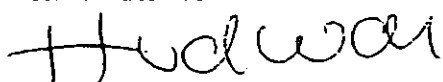
De rechtsvraag in deze is dan ook of de rechtbank de conclusie mag trekken dat er bij uitzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM is en er geen vrees voor vervolging aanwezig is en of de rechtbank terecht heeft overwogen dat verweerder terecht geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder b van de Vw 2000 heeft verstrekt.

-3-

Reden waarom, eiser U verzoekt het beroep gegrond te verklaren en opnieuw rechtdoende te bepalen dat de verzochte verblijfsvergunning alnog dient te worden verstrekt.

Gemachtigde,

H. van der Wal

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'H. van der Wal'. The signature is stylized with a large initial 'H' and a cursive 'van der Wal'.

Bijlagen: Uitspraak

1

ADVOCATENKANTOOR VAN DER WAL

mr H. van der Wal
advocaat en procureur

Bezoekadres Willebrordusstraat 90
Correspondentieadres Postbus 3056
3003 AB Rotterdam

Tel 010-466 69 68
Fax 010-466 11 48

Faxnummer: 070-365 13 80

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

Rotterdam, 2 april 2007
Ons kenmerk:
Uw kenmerk: niet bekend
Betreft: Hoger beroep
Inzake: / Staat

HOGER BEROEP

Geeft eerbiedig te kennen:

in deze woonplaats kiezende te Rotterdam aan de Willebrordusstraat 90 (Postadres 3056, 3003 AB) ter kantore van de advocaat en procureur mr H. van der Wal, die in deze als haar gemachtigde optreedt en die bepaaldelijk is gemachtigd om dit hoger beroep in te stellen.

Zij wenst in hoger beroep te komen tegen de uitspraak van de rechtbank Rotterdam van d.d. 27 februari 2007, inhoudende:

- Gegrondverklaring van het beroep (bijlage 1)
- Vernietiging van de bestreden besluiten
- De rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten dienen in stand te blijven
- Proceskosten veroordeling voor verweerder.

Zij wenst tegen de bepaling dat de rechtsgevolgen van de vernietigde besluiten in stand moeten blijven de navolgende grieven aan te voeren:

GRIEF 1

De rechtbank Rotterdam heeft onder 4.2. overwogen dat verweerder onzorgvuldig heeft beslist omdat verweerder een belangrijke brief niet bij de beoordeling van de aanvraag heeft betrokken en verklaart daarom het beroep gegrond. Dat vastgesteld hebbende is de rechtbank echter van mening dat de rechtsgevolgen van de bestreden beschikking in stand dienen te blijven.

Iedere aansprakelijkheid is beperkt tot het bedrag dat in de desbetreffende geval onder de beroepsaansprakelijkheidsverzekering wordt uitbetaald

RAAD VAN STATE	
1952	INGEKOMEN
B - 2 APR 2007	
ZAAKNR. 200702329-1	
AAN:	V82
BEHANDELD: DD:	PAR:

-2-

De rechtbank is bij het nemen van deze beslissing ervan uit gegaan dat de aanvullingen en correcties niet zouden zijn ingediend en dat de overige in beroep aangevoerde feiten en omstandigheden niet bij de beoordeling van het beroep betrokken kunnen worden

De rechtsvraag is deze is of de rechtbank in deze niet in strijd met de wet heeft gehandeld.

Eiseres heeft in de beroepsfase haar asielrelaas aangevuld met ware feiten en omstandigheden die een aanvulling waren op eerdere genoemde feiten en omstandigheden en tevens als aanvulling dienden op eerder ingediende aanvullingen en correcties. Uit het nadere voornemen heeft eiseres namelijk begrepen dat verweerder blijkbaar niet alle van feiten en omstandigheden kennis had of deze kennis ten onrechte niet bij de beslissing had betrokken.

De rechtbank had dan ook met de in beroep verwoorde feiten en omstandigheden rekening moeten houden bij de beoordeling van het beroep. Uit de in beroep aangevulde feiten en omstandigheden is af te leiden dat eiseres geen bescherming in kan roepen van de Bosnische autoriteiten en heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de in beroep aangevoerde aanvullingen niet kunnen leiden tot het oordeel dat eiseres geen bescherming kan verzoeken.

GRIEF 2

De rechtbank heeft voorts overwogen dat de in beroep aangevoerde aanvullingen er toe leiden dat er bij uitzetting geen sprake zou zijn van schending van artikel 3 van het EVRM.

De rechtsvraag in deze is of deze stelling van de rechtbank niet in strijd is met het EVRM.

Eiseres heeft aangetoond dat hij te vrezen heeft voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Dat de rechtbank van mening is dat daar geen sprake is omdat naar mening van de rechtbank er tijdens beroep nieuwe feiten en omstandigheden zijn aangevoerd maakt de vrees niet anders.

De rechtsvraag in deze is dan ook of de rechtbank de conclusie mag trekken dat er bij uitzetting geen schending van artikel 3 van het EVRM is en er geen vrees voor vervolging aanwezig is en of de rechtbank terecht heeft overwogen dat verweerder terecht geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid aanhef en onder b van de Vw 2000 heeft verstrekt.

-3-

Reden waarom, eiseres U verzoekt het beroep gegrond te verklaren en opnieuw rechtdoende te bepalen dat de verzochte verblijfsvergunning alnog dient te worden verstrekt.

Gemachtigde,

H. van der Wal

Bijlagen: Uitspraak